

hvorum der her er Tale. Og nu er det erkendt fra alle Sider her i Salen, fra Ministeren, fra det Flertalsparti, der for Øjeblikket er her, fra det moderate Parti, fra det radikale Parti, at her er der en stor social Opgave. Det er erkendt, at der er Titusinder af danske Kvinder og Hundretdusinder af danske Børn, som lide Nød. Det er det store Resultat af den Debat, der har fundet Sted, at man har erkendt, at saadan er Stillingen i dette Øjeblik: Langsomt sulte Kvinder og Børn ihjel, fordi de Foreninger og enkelte Personer, der ville hjælpe dem, ikke raade over tilstrækkelige Midler dertil. Det er Stillingen. Nu vel, saa er der egentlig ikke en eneste Dag at opsætte.

Det er meget godt med de Oplysninger, som den højtærede Minister vilde have, de statistiske Oplysninger. Jeg er ham taknemmelig for dem, han gav os, men, som det rigtigt blev betonet af Ordføreren for det radikale Parti, det er egentlig ikke Hovedsagen. Vi vide jo, at der lides Nød, og om det er 80,000 eller 90,000 Enker, eller om det er 200,000 eller 300,000 Børn, derpaa kommer det ikke an. Det kommer an paa, om der er en Nødstilstand, der paakræver Statens øjeblikkelige og umiddelbare Indgriben. Naar denne Nødstilstand er erkendt, bør man træde til, og man kunde udmærket godt gøre det i denne Samling. Jeg er Ordføreren for Flertalspartiet (Carl Hansen) taknemmelig for den Velvillie, han lagde for Dagen i sine Ord, baade i Form og i Indhold. Jeg tror, at der i Realiteten laa en Smule mere Velvillie hos ham overfor den Tanke, som dette Lovforslag er bygget paa, end hos den højtærede Minister. Nu vel, siger jeg, vi kunne udmærket gaa i Gang baade med det ene og det andet, baade med at skaffe Oplysninger og drøfte Spørgsmaalet, hvis de Herrer ville det — og det er klart, at naar de ville det, bliver det drøftet —, og henvise den store Sag til Oplysning af Invaliditetskommissionen og samtidig raade Bod paa de Forhold, der ere antydede, ved at gennemføre det Forslag, vi have fremsat her, hvad vi selvfølgelig helst ville have, eller ved midlertidigt at træffe en Ordning, som betød et stort Fremskridt.

Jeg skal i denne Sammenhæng minde om, at Bestyrelsen for de samvirkende Købstæders frie Hjælpekasser har haft dette Spørgsmaal fremme til Drøftelse paa sin Kongres og har vedtaget den Henvendelse til Rigsdagen i Overensstemmelse med det Forslag, som her foreligger, men subsidiært har Kongressen — og blandt de

delegerede var der Repræsentanter for alle Partier — udtalt Ønsket om, at Staten, indtil man naar til denne Lovgivning, vil stille et Beløb af 1 Mill. Kr. til Raadighed for Hjælpekasserne til umiddelbar Hjælp til Enker og faderløse Børn. Jeg vil haabe, at denne Tanke ogsaa maa blive taget under Overvejelse i det Udvalg, der bliver nedsat.

Nu vente vi om nogle faa Dage Fransk-mændene hertil. Der kommer mange radikale Folk, der kommer ogsaa nogle af vore Meningsfæller dernede fra. Jeg synes, det vilde være et udmærket Budskab og noget af det bedste, Ministeren kunde meddele disse Franskmand ved den store Middag, som skal holdes, at den danske Rigsdag har besluttet at sige Nej til nye Militærbevillinger, men i Stedet derfor har besluttet at give 1 Mill. Kr. om Aaret til de faderløse og Enkerne og samtidig overvejer Spørgsmaalet om en fuldstændig gennemgribende Lovgivning vedrørende Enkerne og de faderløse. Jeg tror, Fransk-mændene vilde blive imponerede, thi noget saadant have de ikke dernede. Spørgsmaalet staar ganske vist, som den højtærede Minister rigtigt sagde, paa Dagsordenen dernede. Det staar paa Dagsordenen alle Vegne, fordi Menneskene ere de samme alle Vegne, og de sociale Institutioner ere de samme baade i det ene og i det andet Land. Men den Kongres, som skal være her til næste Aar, og hvor bl. a. Spørgsmaalet om Enkerne kommer for, kan ikke træffe nogen Beslutning vedrørende vor Lovgivning, og dens Debat kan neppe i særlig Grad være vejledende for os.

Hvad er det, vi i Virkeligheden forlange? Vi forlange, at Enker, der sidde tilbage med Børn, skulle stilles lige med de Kvinder, som have født Børn udenfor Ægteskabet, og som ifølge den bestaaende Lovgivning, naar Barnefaderen ikke betaler det ham tilpligtede Bidrag, kunne gaa til det offentlige og sige: Det forlange vi, og saa faa de det, de skulle have, og de miste ingen af deres borgerlige Rettigheder. Men for Enkernes Vedkommende er Stillingen for Øjeblikket saaledes, at hvis en Enke modtager et Beløb, der svarer til det, som den Kvinde, der har født et eller flere Børn udenfor Ægteskab, modtager, fraskriver Samfundet hende hendes borgerlige Rettigheder. Man stiller hende udenfor de saakaldte hæderlige og respektable Medborgeres Kred. Jeg synes, at vi hurtigt og let maatte kunne blive enige om at sige: Selvfølgelig skulle de fattige Kvinder, der ere hæ-